

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 26 września 2013 r.

DOLiS/DEC- 1042/13/63036,63038

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267) i art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana P.B. (poprzednio K.) na przetwarzanie jego danych osobowych przez a. Sp. z o.o.,

umarzam postępowanie.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana P.B. (poprzednio K.) , zwanego dalej Skarżącym, na przetwarzanie jego danych osobowych przez a. Sp. z o.o., zwaną dalej Spółką. Skarżący podał, że dnia [...] września 2012 r. przesłał do Spółki dokumenty aplikacyjne. Dnia [...] października 2012 r. dwukrotnie wysłał do Spółki wiadomość e-mail, w której cofnął zgodę „na przechowywanie i przetwarzanie moich danych osobowych przez firmę a. i spółki zależne” oraz wniósł o „usunięcie wszystkich moich danych (aplikacji, CV, adresów mailowych, wiadomości itp.) z Państwa baz danych, serwerów i komputerów”. Na ww. wiadomość nie otrzymał odpowiedzi. Wskazał: „W okolicach początku marca 2013 r. wysłałem do firmy aplikację w odpowiedzi na ogłoszenie rekrutacyjne, tym razem bez podania przeze mnie numeru mojego telefonu. W dniu [...] marca 2013 r. otrzymałem telefon z firmy a., o godz. 13:43, którego nie odebrałem, z numeru [...]. Po chwili, o godz. 13:45 otrzymałem wiadomość poczty elektronicznej od p. U.J. (...) Pani ta w swojej wiadomości twierdzi, że nie posiada do mnie kontaktu na numer telefonu komórkowego, a minutę wcześniej dzwoniła z telefonu należącego do firmy a. o numerze [...]. Wobec powyższego wnoszę o wyjaśnienie sprawy i ukaranie grzywną firmy za bezprawne, bezpodstawne i wbrew mojej woli przechowywanie i przetwarzanie moich danych osobowych”.

W celu rozpatrzenia sprawy Generalny Inspektor zwrócił się do Spółki o złożenie pisemnych wyjaśnień. Spółka podała, że w trybie ciągłym prowadzi rekrutację współpracowników i posiada

„zbiór danych osobowych osób, które odpowiedziały na nasze procesy rekrutacyjne”. Wskazano, że Skarżący „odpowiedział na nasze ogłoszenie rekrutacyjne na jesieni 2012 r. i przesłał nam swój życiorys. Nasi współpracownicy odbyli z Nim kilka rozmów mających na celu zweryfikowanie, czy Jego wiedza i umiejętności odpowiadały naszym potrzebom w tym konkretnym procesie rekrutacyjnym. Po tych rozmowach Spółka podjęła decyzję o nie proponowaniu współpracy z p. K., o czym został On poinformowany pocztą elektroniczną. Pan K. zwrócił się wtedy do nas z żądaniem usunięcia Jego danych osobowych z zasobów informatycznych Spółki. (...) aby spełnić Jego żądanie – usunęliśmy Jego dane z naszych zasobów. Niestety, przez niedopatrzenie, dane p. K. pozostały w jednym, rzadko przez nas używanym pliku, w którym kiedyś takie dane były zbierane. Pan K. jeszcze raz odpowiedział na nasze ogłoszenie rekrutacyjne w marcu 2013 r. Ponieważ nie umieścił w swoim życiorysie swojego numeru telefonu, jedna z naszych Konsultantek, przeglądając nasz zbiór życiorysów, natrafiła na nr telefonu p. K. i zadzwoniła do Niego (oczywiście, nie mając świadomości, że życiorys p. K. powinien być usunięty z naszego zbioru danych), lecz telefon nie został odebrany. Myśląc, że p. K. być może zmienił nr telefonu, wysłała na adres poczty elektronicznej podany w przesłanym życiorysie prośbę o kontakt. Pan K. oddzwonił, zapytał skąd mamy Jego numer telefonu i poinformował Konsultantkę, że kilka miesięcy wcześniej zażądał usunięcia Jego danych z zasobów Spółki. Następnie oświadczył, że »czeka na naszą propozycję«. (...) Po tym incydencie dane osobowe p. K. zostały usunięte z naszych zbiorów danych. Dane osobowe p. P. K. znalazły się po raz pierwszy w naszym zbiorze w październiku 2012 r. po Jego odpowiedzi na ogłoszenie rekrutacyjne mające na celu ew. podpisanie z Nim przez Spółkę umowy o świadczenie usług informatycznych na rzecz Spółki. Dane te nie zostały usunięte z naszego zbioru w październiku 2012 r. na skutek niedopatrzenia (pozostały w jednym pliku komputerowym). Po raz drugi dane osobowe p. K. znalazły się w naszym zbiorze w marcu 2013 - po przesłaniu przez Niego aplikacji i życiorysu w odpowiedzi na ogłoszenie rekrutacyjne naszej firmy. Wszystkie dane osobowe p. K. zostały usunięte z tego zbioru po Jego kontakcie telefonicznym z nami w marcu 2013 r. Nr telefonu [...] należy do Spółki. Numer telefoniczny p. K. został wykorzystany w marcu 2013 r. w celu kontaktu z Nim po przesłaniu przez niego aplikacji i życiorysu w odpowiedzi na ogłoszenie rekrutacyjne Spółki”.

Dnia [...] lipca 2013 r. Skarżący przedłożył w Biurze GIO DO decyzję Kierownika Urzędu Stanu Cywilnego m.st. Warszawy z dnia [...] maja 2013 r. (znak: [...]), którą orzeczono o zmianie nazwiska Skarżącego „K.” na nazwisko „B.”.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia, jakie musi być wydane w przedmiotowej sprawie, ma okoliczność, że Spółka usunęła wszystkie dane osobowe Skarżącego z prowadzonych zbiorów danych. Należy stwierdzić, że w rezultacie powyższego został osiągnięty cel, któremu miało służyć postępowanie administracyjne zainicjowane skargą Pana P.K. (obecnie B.) do GIO DO, w której wniósł on o „wyjaśnienie sprawy i ukaranie grzywną firmy [Spółki] za bezprawne, bezpodstawne i wbrew mojej [Skarżącego] woli przechowywanie i przetwarzanie moich [Skarżącego] danych osobowych”. W ustalonych okolicznościach sprawy uznać należy, że dalsze prowadzenie postępowania ukierunkowanego na wydanie decyzji administracyjnej odnośnie do przetwarzania przez Spółkę danych osobowych Skarżącego w kwestionowanym zakresie jest bezprzedmiotowe,

bo Spółka ich nie przetwarza. Tym samym prowadzone przez Generalnego Inspektora postępowanie administracyjne podlega obligatoryjnemu umorzeniu.

W myśl art. 105 §1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r. poz. 267), gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części. W doktrynie podnosi się: „Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 kpa, oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, co zostanie ujawnione dopiero w toczącym się postępowaniu, a może ona powstać także w czasie trwania postępowania, a więc w sprawie już zawisłej przed organem administracyjnym” (B.Adamiak, J. Borkowski, „Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz”, 7.wyd., Wyd. C.H.Beck, Warszawa 2005, s. 485-6).

Ustalenie przez organ publiczny zaistnienia przesłanki, o której mowa w art. 105 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, zobowiązuje go, jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie, do umorzenia postępowania, bo nie ma wtedy podstaw do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, zaś dalsze prowadzenie postępowania stanowiłoby o jego wadliwości, mającej istotny wpływ na wynik sprawy. Bezprzedmiotowość postępowania może być także wynikiem zmiany stanu faktycznego sprawy, tak jak w tej sprawie.

W świetle ustalonych okoliczności sprawy stwierdzić należy, że chociaż niewątpliwie doszło do przetwarzania przez Spółkę danych osobowych Skarżącego w sposób kwestionowany przez niego w skardze, to jednak w toku postępowania prowadzonego przez GODO w sprawie dane te zostały usunięte.

Zwieńczeniem postępowania toczącego się przed Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych jest decyzja administracyjna wydana na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, który stanowi, że w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności: 1) usunięcie uchybień, 2) uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych, 3) zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe, 4) wstrzymanie przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego, 5) zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom, 6) usunięcie danych osobowych. Podkreślenia wymaga, że warunkiem wydania przez organ rozstrzygnięcia, o którym mowa w ww. przepisie, jest istnienie stanu naruszenia prawa do ochrony danych osobowych w chwili wydania decyzji administracyjnej. W tej sprawie ww. warunek nie jest spełniony, dlatego wobec braku obecnie podstaw prawnych do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy w drodze decyzji administracyjnej postępowanie niniejsze należy umorzyć.

Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 listopada 2001 r. (sygn. akt II SA 2702/00). W uzasadnieniu wyroku sąd uznał, że: „(...) skoro w toku prowadzonego (...) postępowania administracyjnego zniesiony został naruszenia prawa, którego miało dotyczyć rozstrzygnięcie, to postępowanie stało się bezprzedmiotowe. W świetle przepisu art. 18 ust. 1 ustawy [o ochronie danych osobowych], wszczęte przez GODO z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej postępowanie dotyczące naruszenia przepisów

o ochronie danych osobowych może zakończyć się tylko wydaniem decyzji administracyjnej nakazującej administratorowi danych przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności: usunięcie uchybień, uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnianie danych osobowych, zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane, wstrzymanie przekazywanie danych osobowych do państwa trzeciego, zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom, usunięcie danych osobowych. W stanie faktycznym rozpatrywanej sprawy żadna taka decyzja wydana być nie mogła, gdyż stan naruszenia został wcześniej przywrócony do stanu zgodnego z prawem (...)"

Mając na uwadze żądanie Skarżącego dotyczące ukarania Spółki grzywną, podkreślić należy, że do zadań Generalnego Inspektora w myśl art. 12 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych należy zapewnienie wykonania przez zobowiązanych obowiązków o charakterze niepieniężnym wynikających z decyzji, o których mowa w pkt 2, przez stosowanie środków egzekucyjnych przewidzianych w ustawie z dnia 17 czerwca 1966r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2012 r. poz. 1015 ze zm.). Przepisy te wprowadzają uprawniając GODO do działania jako organ egzekucyjny oraz nakładania grzywien, ale wyłącznie jako środka egzekucyjnego w celu przymuszenia w zakresie egzekucji administracyjnej obowiązków o charakterze niepieniężnym.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego stronie niezadowolonej z decyzji przysługuje w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).